

Arrest

nr. 175 631 van 30 september 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 5 mei 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 april 2015 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 november 2009 dienden verzoeker en zijn partner een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Daar de Poolse autoriteiten verantwoordelijk waren voor de behandeling van de asielaanvraag werd hen het verblijf geweigerd en werd hen tevens een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd (bijlage 26quater). Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen die beslissing werd verworpen door de Raad bij arresten met nrs. 45.158 en 45.159 van 22 juni 2010.

Op 13 januari 2010 dienden verzoeker en zijn partner een aanvraag in om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Deze aanvraag werd ontvankelijk verklaard op 16 augustus 2010.

Op 22 december 2012 werd verzoeker op heterdaad betrapt op winkeldiefstal. Diezelfde dag werd hij bevolen om het grondgebied te verlaten, onder een bijlage 13sexies.

De voormelde aanvraag van 13 januari 2010 werd ongegrond verklaard bij beslissing van 25 september 2012. De beslissing werd ter kennis gebracht op 25 maart 2013.

Op 25 maart 2013 werden verzoeker en zijn partner tevens bevolen om het grondgebied te verlaten, onder een bijlage 13.

Op 16 april 2013 dienden zij een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, in functie van verzoeker. De aanvraag werd ontvankelijk verklaard op 6 mei 2013.

De aanvraag om machtiging tot verblijf van 12 december 2012, ingediend in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980, werd op 30 mei 2013 niet in overweging genomen, gezien uit woonstcontrole was gebleken dat verzoeker en zijn partner niet op het aangegeven adres verbleven.

Verzoeker werd op 4 februari 2013 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot 8 maanden gevangenisstraf met uitstel van 3 jaar voor de feiten die hij op 22 december 2012 samen met zijn minderjarige zoon G. pleegde, met name winkeldiefstal en geweld ten aanzien van overheidsdiensten. Na zijn veroordeling pleegde verzoeker nog tal van diefstallen, waarvoor talrijke processen-verbaal zijn opgesteld.

De ambtenaar-geneesheer evalueerde de ingeroepen medische problematiek bij advies van 28 april 2014.

Bij beslissing van 8 mei 2014 werd de aanvraag van 16 april 2013 ongegrond verklaard. Tevens werden verzoeker en zijn partner bevolen om het grondgebied te verlaten, onder een bijlage 13. Eveneens werd een inreisverbod van 3 jaar opgelegd, onder een bijlage 13sexies.

Hiertegen stelden zij op 20 juni 2014 een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

Op 15 april 2015 werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld. Verzoeker en zijn partner werden aangetroffen in illegaal verblijf. Zij werden diezelfde dag, onder een bijlage 13septies, bevolen het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Verzoekers gezin werd overgebracht naar een FITT-woning te Sint-Gillis alwaar zij op 16 april 2015 ontsnapten. Verzoeker zelf werd opgesloten in het centrum voor illegalen te Merksplas.

Aan verzoeker werd diezelfde dag, onder een bijlage 13sexies, eveneens een inreisverbod opgelegd voor de duur van 6 jaar. Dit betreft thans de bestreden beslissing.

De repatriëring voorzien op 26 april 2015 kon niet worden uitgevoerd wegens verzet van verzoeker. Er werd diezelfde dag een vordering tot heropsluiting uitgevaardigd.

Verzoeker diende tegen die beslissing op 5 mei 2015 een beroep in tot invrijheidstelling bij de raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen.

Bij beschikking van 12 mei 2015 verklaarde de raadkamer dat beroep ontvankelijk, doch ongegrond. Hiertegen stelde verzoeker een beroep in bij de kamer van inbeschuldigingstelling, die het beroep vervolgens op 1 juni 2015 onontvankelijk verklaarde.

De repatriëring voorzien op 14 mei 2015 kon niet worden uitgevoerd, omdat verzoeker op 13 mei 2015 een asielaanvraag indiende bij de Belgische overheden.

Het bestuur beval verzoeker op 19 mei 2015, onder een bijlage 13quinquies, het grondgebied te verlaten. Diezelfde dag werd eveneens een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats uitgevaardigd (bijlage 39bis).

De bestreden beslissing van 15 april 2015, het inreisverbod onder een bijlage 13sexies, luidt als volgt:

“Aan de heer 1), die verklaart te heten(1):

naam: D.

voornaam: M.

geboortedatum: (...)1972

geboorteplaats: Tbilisi

nationaliteit: Georgië

In voorkomend geval, ALIAS:.

wordt een inreisverbod voor 6 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 15/04/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

Het inreisverbod, hem betekend op 23.12.2012, wordt ingetrokken en vervangen door deze beslissing!

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene werd op 04.02.2013 door de CR van Antwerpen veroordeeld tot 8 maanden gevangenisstraf met uitstel van 3 jaar voor de feiten die hij op 22.12.2012 samen met zijn minderjarige zoon Gevork pleegde, met name winkeldiefstal en geweld ten aanzien van overheidsdiensten. Na zijn veroordeling op 04.02.2013 pleegde betrokkene nog tal van diefstallen, betrokkene is een gevaar voor de openbare orde.

Ten laste van betrokkene werden verschillende PV's opgesteld:

PV: AN.12.LB.07617513 – gewone diefstal – door PZ Antwerpen

PV: AN.12.LB.07493014 – gewone diefstal – door PZ Antwerpen

PV: AN.12.LB.14138314 – gewone diefstal – door PZ Antwerpen

PV: AN.12.LB.16171014 – gewone diefstal – door PZ Antwerpen

PV: AN.12.LB.16872814 – gewone diefstal – door PZ Antwerpen

PV: AN.12.LB.17306114 – gewone diefstal – door PZ Antwerpen

PV: AN.12.L7.00921514 – gewone diefstal – door PZ Minos

PV: AN.12.L9.00030515 – gewone diefstal – door PZ Schoten

Er wordt geen termijn voor vrijwillig vertrek meer toegekend.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten hem betekend op 07.01.2010 (26quater), op 15.11.2012, op 04.02.2013, op 25.03.2013 en op 23.05.2014.

Artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980:

X De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van zes jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde .

Betrokkene werd op 04.02.2013 door de CR van Antwerpen veroordeeld tot 8 maanden gevangenisstraf met uitstel van 3 jaar voor de feiten die hij op 22.12.2012 samen met zijn minderjarige zoon G. pleegde, met name winkeldiefstal en geweld ten aanzien van overheidsdiensten. Na zijn veroordeling op

04.02.2013 pleegde betrokkene nog tal van diefstallen, betrokkene is een gevaar voor de openbare orde.

Ten laste van betrokkene werden verschillende PV's opgesteld:

PV: AN.12.LB.07617513 – gewone diefstal – door PZ Antwerpen

PV: AN.12.LB.07493014 – gewone diefstal – door PZ Antwerpen

PV: AN.12.LB.14138314 – gewone diefstal – door PZ Antwerpen

PV: AN.12.LB.16171014 – gewone diefstal – door PZ Antwerpen

PV: AN.12.LB.16872814 – gewone diefstal – door PZ Antwerpen

PV: AN.12.LB.17306114 – gewone diefstal – door PZ Antwerpen

PV: AN.12.L7.00921514 – gewone diefstal – door PZ Minos

PV: AN.12.L9.00030515 – gewone diefstal – door PZ Schoten

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten hem betekend op 07.01.2010 (26quater), op 15.11.2012, op 04.02.2013, op 25.03.2013 en op 23.05.2014.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 6 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel.

Het inreisverbod, hem betekend op 23.12.2012, wordt ingetrokken en vervangen door deze beslissing!"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker een schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van artikel 3, punt 7 van de richtlijn 2008/115/EG, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht en van het legaliteitsbeginsel.

2.2. Verzoeker stelt samengevat dat bij het bepalen van de duur van een inreisverbod een evenredigheidsstoets dient in acht te worden genomen, dat zijn correctionele veroordeling en de verschillende arrestaties door de politie niet volstaan om hem te kunnen beschouwen als een actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde zodat hem ook geen inreisverbod voor een duur van meer dan vijf jaar mag worden opgelegd. Hij vervolgt dat de feiten waarvoor processen-verbaal zijn opgesteld nog niet ter behandeling voorliggen van een vonnisgerecht. Volgens verzoekers betoog zouden zelf ernstige feiten geen belemmering mogen vormen voor een regularisatie of verblijf indien er sprake is van een duurzame lokale verankering. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en dat er geen rekening zou zijn gehouden met zijn gezinsleven, integratie en medische gegevens.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

2.4. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief of determinerende motieven aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk enerzijds artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet en naar de motivering in feite die hieraan ten grondslag ligt, met name dat aan verzoeker geen enkele termijn is toegestaan voor het vrijwillig vertrek en dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. Deze juridische en feitelijke overwegingen verduidelijken dat de verweerder verplicht is om een inreisverbod op te leggen. Anderzijds is de bestreden beslissing ook gesteund op artikel 74/11, vierde lid van de vreemdelingenwet, hetgeen een bijkomende juridische grondslag vormt. De feitelijke grondslag hiervoor luidt: "De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van zes jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde". Deze juridische en feitelijke overwegingen verduidelijken dat aan verzoeker

een inreisverbod kan worden opgelegd voor een duur van meer dan vijf jaar, met name omwille van een ernstige bedreiging voor de openbare orde. Daarnaast bevat de bestreden beslissing ook nog een motivering aangaande de duur van het inreisverbod, in casu zijnde zes jaar. Zo overweegt verweerder dat verzoeker *“op 4 februari 2013 door de CR van Antwerpen veroordeeld werd tot 8 maanden gevangenisstraf met uitstel van 3 jaar voor de feiten die hij op 22 december 2012 samen met zijn minderjarige zoon G. pleegde, met name winkeldiefstal en geweld ten aanzien van overheidsdiensten. Na zijn veroordeling op 4 februari 2013 pleegde betrokkene nog tal van diefstallen, betrokkene is een gevaar voor de openbare orde.”* Waarna de gemachtigde een uitgebreide reeks processen-verbaal voor diefstal opsomt en vervolgt met te stellen dat *“betrokkene geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten hem betekend op 7 januari 2010 (26quater), op 15 november 2012, op 4 februari 2013, op 2 maart 2013 en op 23 mei 2014. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 6 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel”*.

2.5. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing van 15 april 2015 is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en aan kritiek onderwerpt, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker eerder de schending van de materiële motiveringsplicht lijkt aan te voeren, zodat dit onderdeel van het middel verder vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

2.6. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

2.7. De bestreden beslissing is genomen op grond van de artikelen 74/11, § 1, tweede lid en 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd. Zodoende wordt de schending van de opgeworpen materiële motiveringsplicht in het licht van voornoemde wetsbepalingen onderzocht of de opgegeven motieven draagkrachtig zijn in die mate dat zij in staat zijn het dispositief van de bestreden beslissing van 15 april te 2015 te schragen.

Artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

2.8. Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, legt de lidstaten immers de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen, met name indien er geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld en laat de lidstaten de mogelijkheid dit verbod te voorzien in

andere gevallen (paragraaf 1 van de voornoemde richtlijn). Welke ook de hypothese is, het inreisverbod mag niet meer dan vijf jaar bedragen, behalve indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare of de nationale veiligheid (paragraaf 2 van de voornoemde richtlijn).” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/001, p.7 en 22).

In casu betwist verzoeker niet dat hem geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek, noch dat de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld. Aldus betwist verzoeker niet dat hem een inreisverbod moet worden opgelegd. Verzoeker betwist echter dat hem een inreisverbod voor een duur van meer dan vijf jaar mocht worden opgelegd daar hij het niet eens is met de conclusie van verweerder dat hij een ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt.

De gemachtigde heeft vastgesteld dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde. Verweerder motiveert als volgt:

“Betrokkene werd op 04.02.2013 door de CR van Antwerpen veroordeeld tot 8 maanden gevangenisstraf met uitstel van 3 jaar voor de feiten die hij op 22.12.2012 samen met zijn minderjarige zoon G. pleegde, met name winkeldiefstal en geweld ten aanzien van overheidsdiensten. Na zijn veroordeling op 04.02.2013 pleegde betrokkene nog tal van diefstallen, betrokkene is een gevaar voor de openbare orde.

Ten laste van betrokkene werden verschillende PV's opgesteld:

PV: AN.12.LB.07617513 – gewone diefstal – door PZ Antwerpen

PV: AN.12.LB.07493014 – gewone diefstal – door PZ Antwerpen

PV: AN.12.LB.14138314 – gewone diefstal – door PZ Antwerpen

PV: AN.12.LB.16171014 – gewone diefstal – door PZ Antwerpen

PV: AN.12.LB.16872814 – gewone diefstal – door PZ Antwerpen

PV: AN.12.LB.17306114 – gewone diefstal – door PZ Antwerpen

PV: AN.12.L7.00921514 – gewone diefstal – door PZ Minos

PV: AN.12.L9.00030515 – gewone diefstal – door PZ Schoten”

Verzoeker betwist het bestaan van de opgesomde feiten niet in zijn verzoekschrift. Lezing van het administratief dossier leert dat verzoeker geweld pleegde tegen politiediensten. Zodoende is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde dat deze oordeelde dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde.

2.9. Waar de verzoeker betoogt dat een gewone strafrechtelijke veroordeling of arrestatie door de politie niet volstaat om iemand te beschouwen als een actueel gevaar voor de openbare orde, dient te worden opgemerkt dat de verweerder zich in casu niet beperkt heeft tot de verwijzing naar een gewone strafrechtelijke veroordeling of arrestatie door de politie. In casu heeft de verweerder niet alleen verwezen naar de strafrechtelijke veroordeling. Hij heeft verduidelijkt dat de verzoeker veroordeeld werd voor een winkeldiefstal met geweld en dat hij nadien nog tal van diefstallen pleegde, m.a.w. dat hij recidiveerde. De gemachtigde vermag op verblijfsrechtelijk vlak een standpunt in te nemen met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Het gegeven dat verzoeker (nog) niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet, zoals geverbaliseerd in de vele pv's die opgesomd worden in de bestreden beslissing van 15 april 2015, verhindert de gemachtigde derhalve niet om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen, zoals de Raad van State in haar rechtspraak bevestigde.

In het arrest Zh. En O. Van het HvJ (C-554/13) oordeelde het Hof dat *“de enkele verdenking dat een derdelander een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit heeft gepleegd, samen met andere elementen betreffende het specifieke geval, (kan) rechtvaardigen dat wordt geconstateerd dat er een gevaar voor de openbare orde bestaat in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115, daar, zoals voortvloeit uit punt 48 van dit arrest, de lidstaten in wezen vrij blijven om de eisen van het begrip „openbare orde” af te stemmen op hun nationale behoeften, en noch artikel 7 van deze richtlijn, noch enige andere bepaling ervan de opvatting toelaat dat een strafrechtelijke veroordeling in dit verband noodzakelijk zou zijn.”*

2.10. Het is niet betwist dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan strafbare feiten waarvoor hij op 4 februari 2013 door de correctionele rechtbank werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden (met uitstel van drie jaar). Daarenboven betwist verzoeker niet dat er ten aanzien van hem verschillende processen-verbaal werden opgesteld voor gewone diefstal. Hetgeen meteen maakt dat het gegeven dat

de strafrechtelijke veroordeling, hoewel gedateerd op 4 februari 2013, zijnde 2 jaar voor de bestreden beslissing, door verzoekers eigen gedrag actueel blijft. Verzoeker toont door zijn recidief gedrag dat zich kenbaar maakt in de vele pv's voor diefstal die dateren van na zijn strafrechtelijke veroordeling voor diefstal, zelf aan dat hij nog steeds een actueel gevaar vormt voor de openbare orde. De pv's dateren van 2013, 2014 en 2015, meteen het jaar zelf van de bestreden beslissing van 15 april 2015.

2.11. De Raad stelt vast dat het loutere gegeven dat de feiten die aanleiding hebben gegeven tot een strafrechtelijke veroordeling dateren van 2 jaar geleden, de gemachtigde in casu niet verhinderen, precies gelet op het feit dat er meerdere dan pv's werden opgesteld in hoofde van verzoeker, om in kennelijke redelijkheid een schending van de openbare orde te weerhouden. Daar waar verzoeker nog voorhoudt dat *“zelfs ernstige feiten geen belemmering mogen vormen”* voor een regularisatie of verblijf indien er sprake is van een duurzame lokale verankering, gaat hij volledig voorbij aan het feit dat thans geen beoordeling werd gemaakt van enige verblijfsaanvraag doch dat een inreisverbod werd opgelegd voor de duur van 6 jaar, precies omdat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde.

2.12. Verzoeker tracht nog voor te houden dat geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden eigen zijn geval en de kenmerken van zijn administratief dossier en verwijst hierbij naar zijn familieleven, integratie en medische elementen.

2.13. Verzoeker kan niet voorhouden dat de gemachtigde die elementen niet in ogenschouw heeft genomen. Aangaande zijn familieleven wordt immers in het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies), die werd genomen op dezelfde dag als het inreisverbod en op dezelfde dag aan verzoeker betekend werd, dienaangaande gemotiveerd. Aldus blijkt wel degelijk dat de verweerder rekening heeft gehouden met het gezinsleven.

2.14. Waar verzoeker verwijst naar zijn integratie, wordt in de bestreden beslissing aangegeven dat in het belang van immigratiecontrole en gelet op de hardnekkigheid van verzoeker om illegaal op het grondgebied te willen verblijven een inreisverbod van zes jaar proportioneel is. Verzoeker werd immers tal van keren bevolen het grondgebied te verlaten. Hij gaat er met zijn betoog aan voorbij dat er in casu sprake is van inbreuken op de openbare orde doordat hij zich nestelde in illegaal verblijf, wat op zich een strafbaar feit uitmaakt, ook al werd hij nooit vervolgd om die reden. Zodoende voert verzoeker geen enkel concreet element dat aan verwerende partij bekend was op het moment waarop de bestreden beslissing werd genomen en waarmee geen rekening werd gehouden, noch dat het afleveren van een inreisverbod voor de duur van 6 jaar zouden verhinderen.

2.15. Aangaande de medische elementen waarnaar verzoeker verwijst, dient te worden aangegeven dat alle ingediende aanvragen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werden behandeld door het bestuur. Bij beslissing van 8 mei 2014 werd de laatste aanvraag voor medische regularisatie van 16 april 2014 ongegrond verklaard. Zodoende kan verzoeker geen medische redenen doen gelden en voegde verzoeker geen nieuwe medische elementen toe voor dat de bestreden beslissing genomen werd op 15 april 2015. Het ingediende beroep hiertegen verhindert de gemachtigde geenszins niet om de bestreden beslissingen te nemen.

2.16. Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoeker ook geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.17. Uit de gegevens van het administratief dossier en uit de bespreking supra blijkt dat de gemachtigde op basis van een correcte feitenvinding en een correcte kwalificatie van de feiten tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

2.18. Waar verzoeker de schending van artikel 3, punt 7 van de richtlijn 2008/115/EG opwerpt, stelt de Raad vast dat verzoeker in gebreke blijft enige verdere toelichting te verschaffen over de wijze waarop hij deze bepaling precies geschonden acht door de bestreden beslissing. Naar vaste rechtspraak is dit onderdeel van het enig middel om die reden onontvankelijk. Ten overvloede merkt de Raad op dat deze bepaling slechts het risico op onderduiken definieert. Zoals supra reeds gesteld licht verzoeker de vermeende schending evenwel geenszins toe met het voornoemde gevolg.

Artikel 3, punt 7 van de richtlijn 2008/115/EG luidt als volgt:

“7. „risico op onderduiken”: het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht;”

2.19. Wat betreft de opgeworpen schending van het legaliteitsbeginsel tenslotte geldt eveneens dat verzoeker dit beginsel wel nominatief vermeldt, doch nalaat enige verdere toelichting te verschaffen bij de precieze wijze waarop hij dit beginsel geschonden acht door de bestreden beslissing van 15 april 2015. Bij gebrek aan enige toelichting inzake de wijze waarop dit beginsel geschonden zou zijn, wordt aan de verwerende partij evenwel de mogelijkheid ontnomen om zich met kennis van zaken te verdedigen. Dit onderdeel van het enig middel dient bijgevolg om die reden tevens als onontvankelijk beschouwd te worden (RvS 18 juni 1992, nr. 39.750).

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend zestien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU